

a następnie cały operat, wraz ze swą w tym przedmiocie opinią przedkłada okr. kom. ziemskiej w celu zatwierdzenia projektu likwidacji.

§ 66. Orzeczenia okr. kom. ziemskiej w przedmiocie zatwierdzenia projektu przymusowej likwidacji serwitutów zapadają na posiedzeniach jawnych i zawierać będą orzeczenie o zatwierdzeniu projektu likwidacji lub o przekazanie tego projektu komisarzowi ziemskiemu w celu uzupełnienia i uskutecznienia poprawek albo też o powierzeniu przeprowadzenia tej likwidacji innemu komisarzowi ziemskiemu.

Ponadto o ile projekt likwidacji uzyska zatwierdzenie:

- a) polecenie wykonania projektu na gruncie,
- b) wniosek do głównej komisji ziemskiej w sprawie projektowanego wpisu dodatkowego do aktu nadawczego lub innego dowodu, stwierdzającego istnienie serwitutów,
- c) określenie zgodnie z §§ 16 i 17 rozporządzenia niniejszego, wysokości kosztów, związanych ze sporządzeniem planów i przeprowadzeniem likwidacji serwitutów na gruncie i ich podział pomiędzy uczestnikami likwidacji.

Wszelkie skargi i zażalenia na powyższe orzeczenia, wnoszone do głównej komisji ziemskiej, należy składać do okręgowej komisji ziemskiej, która zaskarżone orzeczenie wydała na zasadach wskazanych w art. 20 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70, poz. 461).

§ 67. Po uprawomocnieniu się orzeczenia, zatwierdzającego projekt likwidacji serwitutów, okręgowy urząd ziemski niezwłocznie zarządza:

- a) wykonanie tego projektu na gruncie,
- b) oddanie wydzielonych gruntów posiadaczom gospodarstw, których serwituty zostały tym orzeczeniem zlikwidowane i
- c) wykończenie dowodów pomiarowych, zgodnie z przepisami obowiązującymi.

Po uzyskaniu zaś orzeczenia głównej komisji ziemskiej, zatwierdzającego projekt wpisu do aktu nadawczego, względnie do innych dowodów prawnych, stwierdzających istnienie serwitutów, okręgowy urząd ziemski dokonywa czynności, wskazane w § 36 rozporządzenia niniejszego.

§ 68. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie od tej chwili także do spraw, będących już w toku.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Sew. Ludkiewicz

51.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 30 grudnia 1922 r.

w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych.

Na zasadzie art. 18 ustęp 6 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) zarządza się co następuje:

§ 1. Zarządy dróg publicznych zarówno państwowe jak samorządowe, zarządzające drogami publicznymi i obowiązane do sadzenia dróg drzewami, winny ułożyć program szczegółowy stopniowego obsadzenia drzewami dróg, którymi zarządzają.

§ 2. Szczegółowe programy obsadzenia dróg winny wykazywać: 1) istniejący stan zadrzewienia dróg (ilość istniejących drzew i krzewów na każdym kilometrze, gatunek, wiek i stan); 2) projekt przeprowadzenia zadrzewienia wszystkich dróg, administrowanych przez dany zarząd drogowy ze wskazaniem okresu, w ciągu jakiego zadrzewienie ma być przeprowadzone, z podaniem gatunków drzew, źródeł, skąd mają być brane sadzonki i sposobu pokrycia kosztów i 3) projekt organizacji utrzymania posadzonych drzew.

§ 3. Programy obsadzenia dróg samorządowych ułożone przez samorządowe zarządy drogowy, winny być przedstawione w ciągu roku od wydania niniejszego rozporządzenia do zatwierdzenia właściwym władzom nadzorczym; władze nadzorcze po zatwierdzeniu programu zadrzewienia dróg winny dopilnować jego wykonania.

Programy obsadzenia dróg państwowych winny być zatwierdzone przez właściwe województwa (okręgowe dyrekcje robót publicznych), które również czuwać winny nad ich wykonaniem.

§ 4. Zarządy drogowy winny porozumiewać się z przełożonymi szkołami w celu urządzenia w okresach sadzenia drzew uroczystości sadzenia drzew („świąt sadzenia drzew”). Takie porozumienie winno mieć miejsce tam, gdzie pociągnięcie szkół do udziału w obsadzeniu dróg drzewami jest możliwe ze względu na warunki miejscowe i pożądane ze względu na popularyzowanie akcji obsadzania dróg.

§ 5. Samorządowe zarządy drogowy przedstawiają właściwym władzom nadzorczym, a państwowe zarządy drogowy województwom (okręgowe dyrekcje robót publicznych) roczne sprawozdanie, wykazujące ilość istniejących drzew przydrożnych, ilość usuniętych, ilość posadzonych, ilość zniszczonych, lub uszkodzonych przez szkodników w okresie sprawozdawczym.

§ 6. Obowiązek sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych ciąży na zarządach drogowych z wyjątkiem tych wypadków, gdzie wzdłuż dróg gminnych nie został ustanowiony pas 75 cm. szerokości za ro-

wetn, wolny od uprawy w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 r.; w tym wypadku obsadzanie tych dróg za rowami, o ile zostanie ustalone programem właściwego zarządu drogowego, należy do obowiązku właścicieli gruntów przydrożnych, którzy winni stosować się do wskazówek zarządu drogowego.

§ 7. Zarządy drogowe mają prawo we własnym zakresie działania zarządzić usunięcie tylko pojedynczych drzew uschłych, uszkodzonych lub grożących bezpieczeństwu komunikacji drogowej.

Usuwanie całych grup (alei) drzew przydrożnych może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa Robót Publicznych względem dróg państwowych i wojewódzkich, związku samorządowego, a w braku jego, wojewody—względem dróg samorządowych.

§ 8. Koszty obsadzenia dróg pokrywać winny zarządy drogowe, obowiązane do budowy i utrzymania odnośnych kategorii dróg z kredytów przewidzianych na ten cel w budżetach.

§ 9. Uszkodzenia drzew przydrożnych, umyślnie lub z niedbalstwa, jak wrywanie sadzonek, palików, obdzieranie kory, ścinanie i łamanie gałęzi, strącanie lub zrywanie owoców przez osoby nieupoważnione karane będzie wedle przepisów rozdziału IV ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) grzywną do 100.000 mk. lub aresztem do 2 miesięcy. Oprócz tego winni obowiązani będą wynagrodzić wyrządzoną szkodę właściwemu zarządowi drogowemu.

§ 10. W razie niewykonania przez zarządy drogowe, względnie przez właścicieli przydrożnych gruntów (§ 6) obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia województwa mają co do zarządów drogowych państwowych wdrożyć odpowiednie dochodzenia i pociągnąć winnych opieszalego traktowania sprawy do odpowiedzialności dyscyplinarnej, co zaś do zarządów drogowych samorządowych, na podstawie ust. 3 art. 18 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) wyższe instancje związków samorządowych, względnie województwa mogą wdrożyć odpowiednie środki przymusowe przez wstawienie do budżetu odpowiednich sum na wykonanie niezbędnych robót, lub też zarządzić wykonanie tych robót na koszt opieszalego lub niedbałego zarządu drogowego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: Łopuszański

52.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 12 stycznia 1923 r.

w przedmiocie opłat za legalizowanie gazomierzy.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211) oraz rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52 poz. 470) i w uzupełnieniu części II rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 39 poz. 326), zarządza się co następuje:

§ 1. Za legalizowanie gazomierzy pobiera się następujące opłaty zasadnicze:

1. Gazomierze mokre:

Za gazomierze dla przepływu gazu do 0,3 metra sześć. na godzinę po mk. 3.000.

Za gazomierze powyżej 0,3 metra sześć. do 0,5 metra sześć. włącznie po mk. 4.500.

Za gazomierze powyżej 0,5 metra sześć. do 1 metra sześć. włącznie po mk. 6.000.

Za gazomierze powyżej 1 metra sześć. do 2 metrów sześć. włącznie po mk. 9.000.

Za gazomierze powyżej 2 metrów sześć. do 4 metrów sześć. włącznie po mk. 12.000.

Za gazomierze powyżej 4 metrów sześć. do 6 metrów sześć. włącznie po mk. 15.000.

Za gazomierze powyżej 6 metrów sześć. do 8 metrów sześć. włącznie po mk. 18.000.

Za gazomierze powyżej 8 metrów sześć. do 10 metrów sześć. włącznie po mk. 21.000.

Za gazomierze powyżej 10 metrów sześć. do 15 metrów sześć. włącznie po mk. 24.000.

Za gazomierze powyżej 15 metrów sześć. za każde następne całe lub rozpoczęte 5 metrów sześć. dopłata mk. 1.500.

2. Za legalizowanie gazomierzy mokrych, posiadających dwie rury przelewowe i spustowe i wymagających dwóch po sobie następujących badań, pobiera się opłaty o 20% wyższe.

3. Gazomierze suche:

Za legalizowanie gazomierzy suchych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za gazomierze mokre, wymienionych w ustępie 1-ym.

4. Za legalizowanie gazomierzy z zamiennym liczydłem pobiera się opłaty zasadnicze następujące:

a) Za gazomierze mokre — o 50% wyższe od opłat, wymienionych w ust. 1-ym.

b) Za gazomierze suche — o 100% wyższe od opłat, wymienionych w ust. 1-ym.

§ 2. Za sprawdzenie odejmowalnego oddzielnie zgłoszonego liczydła do gazomierza stacyjnego pobiera się opłatę 3.000 marek.

§ 3. Ponadto przy legalizowaniu gazomierzy obowiązują zgłaszającego przepisy, zawarte w części I rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzęd.